

GYŐRI LÁSZLÓ

Vadaskert

Ami sért

Megalázták az oroszlánt:
lőhusit adtak neki.
Ennek nyafka ápolónak
a ló húsa *lőhusi*.

Nem az sérti, sért meg engem,
hogy lóhúst kell ennie,
kifinomult vágóhídon
a mészáros dönti le,

szabdálja amorf darabokra
a kivénhedt rossz gebét,
nem a fölismerhetetlen,
a *lőhusi*, ami sért.

Jobb lenne vad zűrzavarban
élve leteríteni
a vén párát, lassan-lassan
hússá isteníteni,

mint így, hogy egy-egy karéját
veti elé, s édeleg
az édeskés ápolónő,
s nem tudja, hogy vétkezett.

De hogyha már így adódik,
hogyha már örökre csak
holmi vadaskerti látvány,
ne sértse azt, aki rab.

Egy ló szökik este a kertbe,
elázva, szín elevenen.
Óriás szárnyai csüngnek
a kihűlő tetemen.

Máj és lábszár

Megalázták az oroszlánt,
a szó bármilyen kicsi,
az a kicsi is gyalázza:
a *husi* – a *lőhusi*.

– *Lőhusit* kapott – gügyögte
a nő, aki eteti.
– *Lőhusit* kapott! – a néember
még ezt képes mondani.

A *husi* mocskol, nem az, hogy
olyat marcangol, amit
helyette a tagló üt le
a végső pillanatig,

hogy mire elé hajítják
a kivénhedt, rossz gebét,
máj és lábszár lesz belőle –
a *lőhusi*, ami sért.

Persze a száguldó prédát
volna ledönteni jobb,
a martalékot falni, falni,
a gnút, az antilopot,

de hogyha már így adódott,
hogyha idestova csak
holmi vadaskerti látvány,
ne sértsék azt, aki rab.

Egy ló szökik este a kertbe
elázva, szín eleven.
Óriás szárnyai csüngnek
a kihűlő tetemen.

Ami mocskol

Megalázták az oroszlánt,
a robusztus, nagydarab,
az egyetlen tömbből álló
izomkolosszus vadat.

Csupa erő, csupa szikla,
izom, ín, rost, hústömeg,
jól kigondolt, oszthatatlan
mindenség, a testi egy.

Húsrá van, húsrá ítélve
örökre, húsrá, ezért
a les, a rettenetes fog
emiatt ontja a vért.

Emiatt dönti le, fojtja
meg minden áldozatát.
Nem a hitükért lakolnak,
nem azért szökken a láb.

Húst kell ennie, s a ketrec
elzár a préda elől.
Nem ugrik, nem üt le, nem fojt,
helyette más, aki öl.

Odaveti ápolója
napi adagját, a húst,
nekilát, és már nem érzi
a súlyt, amint odasújt.

Lóhúst fal, részt az egészből,
eltűnt a húsban a ló.
S: - *Lóhúsit* kapott - nyafogja
a negédes ápoló.

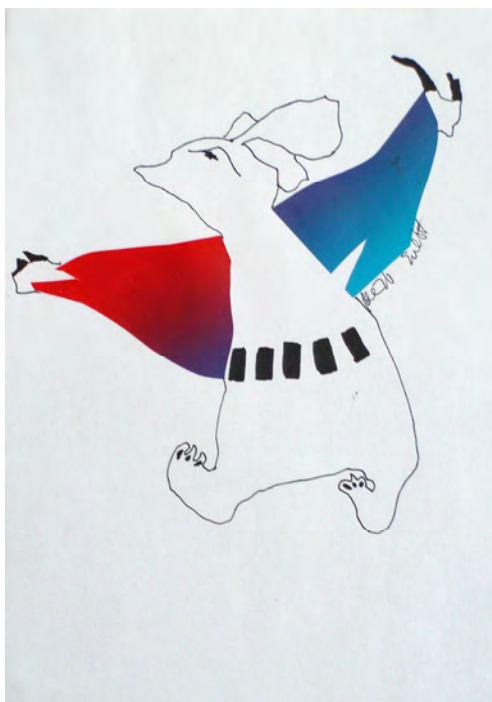
A *husi* mocskol, nem az, hogy
olyat marcangol, amit
helyette a tagló üt le
a végső pillanatig,

hogy mire elé hajítják
a kivénhedt, rossz gebét,
máj és lábszár lesz belőle,
a *lóhusi*, ami sért.

Úzni, a száguldó prédát
volna ledönteni jobb,
a martalékot falni, falni,
a gnút, az antilopot,

de hogyha már így adódott,
hogyha idestova csak
holmi vadaskerti látvány,
ne sértsék azt, aki rab.

Egy ló szökik este a kertbe
elázva, szín eleven.
Óriás szárnyai csüngnek
a kihűlő tetemen.

Kubista kép

Csupa erő, csupa szikla,
izom, ín, rost, hústömeg,
élet, halál, oszthatatlan
mindenség, a testi egy.

Él, de kivonták belőle
a fényt, mára csupa árny,
az árnyban is csak az árny van,
csak a magtalan hiány.

Önmaga látszata, párlat,
már nincs is áldozata.
Más a mészáros, a tagló,
csak álom a zebrapata.

Mire a kőre hajtják
a kivénhedt, rossz gebét,
máj és lábszár lesz belőle,
akár egy kubista kép.

Egy ló szökik este a kertbe,
csupa fény, szín eleven.
Óriás szárnyai csüngnek
a kihülő tetemen.

A lóhusi

Megalázták az oroszlánt,
a szó bármilyen kicsi,
az a kicsi is gyalázza:
a *husi* – a *lóhusi*.

– *Lóhusit* kapott – gügyögte
a nő, aki eteti.

– *Lóhusit* kapott! – a néember
még ezt képes mondani.

A *husi* mocskol, nem az, hogy
a lovat kéz üti le,
a mészárosé, s ragadozni
nem fog már sohase,

hogy mire elé hajítják
a kivénhedt, rossz gebét,
máj és lábszár lesz belőle –
a *lóhusi*, ami sért.

Persze a száguldó prédát
volna ledönteni jobb,
a martalékot falni, falni,
a gnút, az antilopot,

de hogyha már így adódott,
hogyha idestova csak
holmi vadaskerti látvány,
ne sértse azt, aki rab.

– A *husit* a cicuskádnak!
A hús a húsért húst eszik.
Vigyázz, a te *husikádra*
még fenheti körmeit!

A rab vadaskert

Megalázták az oroszlánt,
megaláztak engem.
Megaláztak, mert a foszlányt
kell örökre ennem.

Megalázott a vadaskert,
mert a rácsa bennem.
Mintha tágas lenne, az, mert
fű, fa, csupa kellem.

Csupa kellem, de a fű-fa
derűje hamisság,
rács a fűnek vékony szála,
a fák szűk kalitkák.

Nem tudok már messze menni,
rabbá kellett lennem.
Az vagyok már, vadaskerti
keringő a kertben.

Úgy eszem csak, ha etetnek,
úgy etetnek engem.
Nem választom, mit eszek meg,
a koncot kell ennem.

Szabad madár, szabad élet,
rabbá kellett lennem.
Ifjúságom, azt az épet
rabbá kellett tennem.

Hogyha ép volt, de nem volt ép
tágas ifjúságom,
nem ép, nem szép, hanem rossz kép
volt a tágasságom.

Vadaskerti oroszlánná
lettem, kellett lennem,
fára futó borostyánná,
azzá kellett lennem.

Fára futó borostyánná,
élő rúddá lennem,
rács mögötti oroszlánná
kint a vadaskertben.

Megalázták az oroszlánt,
megaláztak engem.
Szabadságom elorozták,
szabadíts föl engem!

Szabadíts ki, rab vadaskert,
tégy szabaddá engem,
kint az erdő, bent az embert
tedd szabaddá bennem!

